

Op af den åndelige muddergroft

v/Rolf Elving

Da jeg kan læse, at mine kommentarer til Martinus Instituts samarbejdsstruktur har inspireret til artiklen: "Op af den åndelige muddergroft" vil jeg her give nogle replikker til emnet.

Først må jeg sige, at jeg synes det er en underlig artikel, da det vel ikke kan anses for troligt, at ophavet til artiklen mener om sig selv, at han befinder sig i en muddergroft. Hvem er det så artiklen sigter til?

Det er en kendsgerning, at den samarbejdsstruktur som så stærkt fremhæves af Martinus Instituts råd som værende autoritativ og grundlæggende for, hvordan arbejdet indenfor Institutet skal foregå, er en citatsamling baseret på dokumenter, som ikke er tilgængelige for andet end et fåtal mennesker. At den regnes for særdeles betydningsfuld af rådet bliver også tydeligt, idet man faktisk markedsfører denne bog via annoncer til en almenhed, som i forvejen er ukendt med Martinus eget forfatterskab! Hvilken interesse kan offentligheden have af en samarbejdsstruktur, når den i forvejen overhovedet ikke aner noget som helst om hvad Martinus og hans værk står for?

Hvis den omtalte bog er så betydningsfuld, så er det vel også vigtigt, at den er korrekt i forhold til den ånd Martinus selv repræsenterer og som vi kan få kendskab til via hans forfatterskab? Ellers styrer vi i den forkerte retning. I særdeleshed da den bruges som vejledende for, hvem der er med og hvem der imod, hvem der hører til indenfor kontra udenfor, denne såkaldte sag. Det er jo ellers lige præcis sådan en sekt bliver til. Nogle er med, andre ikke. Hvis enhver kommentar af denne samarbejdsstruktur opfattes som intolerant, negativ kritik, ja, så må man vel mene at indholdet er fuldendt, og alle som har indsigelser imod dette, hører hjemme i den "åndelige muddergroft".

Det er således åbenlyst at rådet regner denne bog for særdeles vigtig. Grunden til dette er naturligvis, at det er med denne bogs hjælp, man håber at kunne styre sagen. Bogens formål er således rettet mod "de andre". Imod dem der skal styres. Men hvem er det så, der skal styres indenfor sagen? Skal nogen i det hele taget styres?

Hvem er kvalificeret til en sådan opgave? – Kun dem som ikke ønsker påtage sig en opgave af denne art. Hele dette gammeldags magtprincip er jo netop det som Det Tredie Testamentet fuldstændigt viser vejen bort fra. En ny verdenskultur vil opstå på de alkærlige principper, vi her får åbenbaret, og den kultur ligner ikke det vi kender fra fortiden – heldigvis.

"De skal her opdage, at her har de det godt", konstaterede Martinus. Her er alle med. Hele verden er med, betonedede Martinus tit, også sekter og samfund, om end dette kan undre nogle, ja, alle uden undtagelse er med. Af samme grund behøves der inden for sagen ikke kontrakter eller bindende aftaler. Der er ingen der skal styres. I den ny verdensimpuls er vi under en personlig og helt frivillig styrelse på moralens område.

Gennem den ny verdensimpuls er det således et andet princip, der toner frem og som skal blive bærende. Alt sker her ud fra frivillighedsprincippet. En moral som ikke udspringer fra vores eget hjerte, men kun er en tilpasning til ydre autoriteter, love og regler er ikke en virkelig moral, men blot dressur. Ser vi ikke nu, at verden i stærkt tempo

er ved at frigøre sig fra hele den magtstruktur som har været baseret på "den gamle verdensimpuls"?

Den, i mine øjne, mest afslørende enkelte detalje ved samarbejdsstrukturen er citatet; "Dem der kritiserer må gå." Man skal ikke komme og kritisere her. Så er man diskvalificeret. Dette synspunkt underbygges med Martinus som autoritet. Også andre aspekter som her fremhæves er i mine øjne partisk farvede. Ikke mindst det med rådets overordnede rolle. At den er overordnet er en sag, men det svarer ikke umiddelbart på spørgsmålet, hvori denne funktion egentlig består. Uden denne forståelse bliver påstande om den overordnede rolle i bedste tilfælde blot en halv sandhed. Der skal nemlig ikke være over- og underordnede i den gennem Det Tredie Testamente inspirerede samarbejdsmodel. Dem der mener sig at være sagens så at sige overordnede skal afskaffe den gamle model og indføre den nye... Derfor understregede Martinus da han instruerede sit råd i sin tid: "I skal bare følge analyserne, analyserne er de overordnede".

Enhver interesseret skal jo netop i følge disse overordnede principper træne sig op til at blive det tjenende, alkærlige menneske. Det er det tjenende princip som er løsningen. Dette gælder ikke "blot de andre" dem der defineres som værende "udenfor", men selvfølgelig også alt det, der sker indenfor Martinus Institut's virksomhed. Instituttet skal jo fortsat virke i Martinus ånd, dvs i menneskeheden's tjeneste. Instituttet er således et tjenende organ. Her skal gavekulturen stråle, lyse og varme. Alle aktiviteter må have dette mål i sigte hvis disse skal være i kontakt med det overordnede, dvs analyserne. Ingen forskel her således mellem "indenfor" kontra "udenfor".

Det er i mine øjne en meget farlig vej, man nu er slået ind på. Samarbejdsstrukturen bliver, i de forkerte hænder, et våben, et glimrende middel for magtmennesker. Er det ikke netop kontrolbegær, manglende åbenhed og uvilje til dialog som kendetegner denne type mennesker? Det er naturligvis ønskeligt, at udviklingen ikke går i denne retning. Da denne bog så stærkt fremhæves fra Instituttets side, ja, jeg mener ligefrem frem, at den bruges til den rene hjernevask, som den styrende hånd, er det nok sundt at vi åbner vore øjne lidt ekstra, når det gælder denne bogs indhold og tillem্পning.

Af denne grund har jeg anset det for en pligt at

påpege, at det ikke kan tages for givet, at de citater som her vises frem er absolutte udtryk for Martinus personlige synspunkter, om end vi taler om citater. Jeg kan vise helt andre citater frem som peger med den selvsamme Martinus ord på et andet billede af Martinus holdning. Når rådet citerer: "Det vigtigste er at vi er venner" og undlader samtidigt at pege på en anden udtalelse hvor Martinus siger: "Denne sag står over venskab" så bliver ubalancen tydelig. Det handler således både om venskab og sandhed ikke kun det ene. Uden dette komplement bliver jo netop ubehagelige sandhedssigere jaget på flugt. Hvor havner vi så?

Jeg var selv vidne til denne proces – da Martinus talte om den meget anderledes måde Instituttet skulle arbejde på – da jeg i halvfjerdserne havde personlig kontakt med Martinus. Jeg sad også på første parket når det gælder den beslutning, som jeg kalder for Martinus sidste store beslutning, nemlig den der bestod i at værket efter Martinus bortgang skulle offentliggøres som det han mener det er: Kristusmissionens fortsættelse, den forudsagte Talsmanden Den Hellige ånd som Kristus lovede skulle komme og forklare "det meget" menneskeheden ikke hidtil havde haft evner til at forstå. Jeg kan endnu ikke se, at denne beslutning respekteres eller er blevet forstået i nogen særlig grad indenfor Martinus Instituts medarbejderkreds 29 år efter at Martinus forlod denne verden.

Hvorfor modarbejder man ellers det informationsmateriale vi har lavet, der hvor det er muligt? Det har, mildt sagt, været meget træt med forståelse her... På den ene side viger man ikke tilbage for at citere Martinus, når det gælder sin egen udvalgte "overordnede" position, som der ikke må indsiges noget imod, nemlig der hvor det hævdes, baseret på Martinuscitater, at rådet er indsat af Gud, på den anden side når Martinus selv bestemmer sit værks endelige titel og mission, ja, så modarbejder man bestræbelserne på her at komme Martinus imøde! Er

ikke også Martinus indsat af Gud? Er partiskheden ikke let at se her? Der hvor det er behageligt, altså til fordel for egen position, der finder man citater som støtter, men der hvor det koster lidt, hvor der kræves såvel indsigt som mod, der flygter man. Historien gentager sig.

Det må nemlig forstås at samarbejdsstrukturen er en citatsamling, baseret på udtalelser som Martinus gjorde i en lukket kreds.

Det har slet ikke været Martinus hensigt, at disse private samtaler skulle bruges på denne måde. Samtalerne var beregnet som opvarmning, som forberedelse til at han selv skulle skrive. Valget mellem de udtalelser som er med, og de som er udeladt, er helt baseret på de personlige præferencer som de enkelte personer fandt betydningsfulde ud fra subjektive vurderinger. Det var i virkeligheden Martinus hensigt, at han selv skulle skrive denne samarbejdsstruktur. Hans nære omgivelser spillede rollen som sparringspartnere. Gennem de reaktioner Martinus her fik, kunne han se hvor svaghederne, dvs. problemerne var. Det var samtidigt en måde at undervise på. Da er det jo godt, at dem der undervises får lov til at komme frem med sine egne tanker i første omgang. Reaktionerne må jo ses i dette perspektiv. Også forståelsen.

Kunne Martinus trænge igennem med sine synspunkter? Var modtageligheden den rette? Det forløb egentlig lige præcis på samme måde som i begyndelsen af Martinus mission i forholdet til Lars Niebelvang. Lars trænede Martinus i at gøre analyserne stærke med sine mange spørgsmål. Men Lars kunne ikke skrive Martinus bøger. Det var altså ikke fordi omgivelserne/sparringspartnerne var klar over den samarbejdsmodel som Martinus ønskede, at han talte med dem om dette. Tværtimod, det var fordi de ikke var det. Dette gør en vis forskel. Det er værd at huske på...

Jeg har fulgt hele denne proces ud fra et særligt perspektiv. En dag, da jeg sidder og spiser sammen med Martinus i hans spisestue, spørger jeg ham: "Når nu du ikke længere er her mere og du skal overgive ansvaret til bestyrelsen – sådan kaldtes den dengang – hvis nu ikke disse mennesker er fuldkomne, hvordan skal du så kunne undgå at disse ufuldkommenheder ikke også kommer til udtryk?"

Fik jeg nu også et svar på dette spørgsmål? Ja, Martinus gentog atter og atter, at vi skal pille alt det væk som skaber problemer i alle andre foretagender. Idéen om verdensorganisationen forsvandt. Der fandtes dem blandt Martinus medhjælpere som havde lavet en verdensomfattende organisationsplan. Den præsenteredes for Martinus, men blev derefter liggende gennem tyve år ukommenteret af Martinus, ifølge ophavet til denne plan. Martinus tænkte således anderledes.

Alt som havde med forretningslivet at gøre forsvandt. Vi er en moral - ikke forretning, understregede Martinus. Instituttet skulle ikke trykke og sælge bøger. Alt som havde med ansættelse, lønninger, kontrakter og lignende forsvandt. Også mulighederne for strejke, konflikter om løn og lign. Alle funktioner skulle gå på skift, der er således ikke nogle livsstillinger, og jeg var nok selv den første, da jeg som undervisningsansvarlig frivilligt begrænsede

min ansvarsperiode til tre år. Det var Martinus ønske, at sådan skulle det være på hver position, "ellers rager de magt til sig". Alle er med, uden undtagelse, så ingen skal meldes ind eller ud. Der skal ikke være love og regler. Intet skulle ændres i skrifterne. Her har vi nogle holdpunkter, ud fra hvilke vi nu kan sammenligne med hvad der faktisk er sket. Er vi nu også på vej i denne retning? Det kan man kontrollere.

Ja, jeg peger her kun på selve retningen, altså på det jeg mener peger imod det nye. Der er naturligvis meget mere som må belyses, men der er tendenser, der viser hvorhen Martinus sigtede og hvad det bestod i, hvad det betød, at man skulle "pille alt det væk", som skaber de problemer vi kender fra den verden, vi i dag lever i. Ikke særlig overraskende var det eneste der blev tilbage dette ene - moralen. Kristusmoralen eller alkærlighedsmoralen. At denne kurs blev holdt skulle netop rådet være en garant for: "I har bare at følge analyserne, det er egentlig ret enkelt...!"

Der gøres i muddergroftartiklen meget ud af copyright. Det jeg har medvirket til er at skabe informationsmateriale, der har sit udgangspunkt i den kendsgerning, at Martinus værk udgives under titlen Det Tredie Testamente. Ingen indenfor Instituttets medarbejdarskare har følt dette som væsentligt. Ellers ville jeg jo have været fri for denne opgave. At information ikke er det eneste saliggørende forstår enhver. Men en interesse for noget plejer at begynde med, at man får information om dette nogets eksistens, hvad det hele går ud på, hvad der skrives indenfor emnet osv. Altsammen selvfølgeligheder. Og da der nu eksisterer et enestående værk, som faktisk bærer titlen Det Tredie Testamente, hvordan kan man så undgå i forbindelse med information om dette, også at forklare hvad der skal forstås med denne titel? Det er da indlysende, at der skal informeres om værket og dets indhold sagligt og nøgternt. At dette skal ske er ligeledes indskrevet i formålsparagrafen, som ikke kan ændres.

Jeg kan konstatere at Institutet stadigvæk bruger den lille informationspjece jeg skrev i firserne: "Et optimistisk livssyn". Pudsigt nok er heller ikke den godkendt af det daværende råd, på trods af at jeg selv var rådsmedlem dengang. Det var faktisk en privatperson i Jylland som forstod hvilken frygtelig mangel, der var på "første-kontakt-materiale" og som derfor begynde at trykke den helt på egen hånd, så jeg er vant til proceduren...Institutet har heller ikke spurgt mig om de må bruge den, men det må de selvfølgelig, blot de ikke begænser brugen af den betinget af krav om respekt for copyright-rettigheder, i dette tilfælde nogle de ikke har.

Det er for mig indlysende at informationssituationen ændredes i og med dette at Martinus offentliggjorde sit værk som Det Tredie Testamente. Denne omstændighed kan ikke forbigås, da enhver, der køber bøgerne umiddelbart ser værkets titel. Hvorfor skal ikke også titlen på værket forklares? Har Martinus begået en fejl her? Denne betydningsfulde forandring var i sin tid anledning til at Kosmos fik nyt design og genkendelseeffekt med forsidesymbolet fra bøgerne placeret på forsiden i miniatureformat, med en kort forklaring. Meningen var at værket, nu med sin endelige titel, demaskeret, skulle begynde sin færd ud i det offentlige. Ambitionen var også, at Kosmos ikke skulle forblive et internt organ.

Tidskriftet og værket skulle gensidigt støtte hinanden også i arbejdet med at hjælpe Det Tredie Testamentet ud i verden. Da dette skete var der en forklaring med til de to symboler. Senere fjernede Institutet forklaringerne og efter en tid også symbolerne. Ingen medarbejdere på Institutet forstod koblingen mellem værkets offentliggørelse, vandringen ud til boghandlerne, vandringen ud på markedet og nødvendigheden af information. Nu er bøgerne tilbage på Institutet. At bringe et værk af dette format ud i verden (Danmark, Tyskland, Sverige, Island, USA osv.) uden nogen som helst letfattelig, saglig information lader sig ikke gøre.

I det informationsmateriale jeg har medvirket til at skabe er der alle vegne henvist til Institutets copyright. Men det var ikke nok. Det skulle skrives alle vegne, under hvert symbol. Det gør vi så nu. Copyright-rettighederne bliver hverken større eller mindre af at den samme ting siges en eller hundrede gange. Institutets copyright har således aldrig været truet pga dette materiale. Her oplyses om alt hvad Martinus har skrevet, og alt dette arbejde er lavet gratis. Hvis nogen kan tjene en krone på at Martinus bøger bliver kendte så er det udelukkende Institutet! Hvis Institutet skulle have købt dette arbejde ville der være tale om mange millioner danske kroner. Men det er således en gave. Nu betaler Institutets millioner for at lave ændringer i værket som ikke skal laves.

Så når Institutet, her med Søren Olsens hjælp, udbreder falske rygter om at copyright'en er krænkede med dette materiale skyder han/de sig selv i foden. Intet fornuftig menneske bruger copyrighten til at bekæmpe saglig information om det værk man selv har påtaget sig opgaven, at informere om. Denne opgave er indskrevet i formålsparagraffen som ikke må ændres - Martinus Åndsvidenskabelige Institut – LOVE af 25. maj 1982 med rådets kommentarer.

At jeg ikke kunne lave dette materiale sammen med dem der ikke med hjertet kan acceptere og forstå at værket er Kristusmissionens fortsættelse er naturligt. Nej, al tale om "copyrightbrud" i denne sammenhæng er kun et figenblad, som her skal skjule den totale ubekvemmelighed, der har hersket mht. den omstændighed at Martinus på denne åbenlyse måde offentliggjorde sit værks tilknytning til Kristusmissionen og dermed til Bibelen. Og som jeg påpegede i min første artikel vedrørende håbet om at blive rige på salg af Martinus litteratur. Rige mht. de bøger om hvilke Martinus sagde: "Vi skal gøre dem så billige som det overhovedet lader sig gøre". "Og der er ingen, der vil få lyst til at tjene penge på det.

For det er også min mening at bøgerne skal være så billige som det overhovedet kan lade sig gøre. Der skal ikke tjenes penge på det. Selvfølgelig skal det gå rundt." Citat Martinus, ligesom han gentager dette foran 500 tilhørere ved sin fødselsdagstale 1979 vedrørende sagens penge i fremtiden: "Men de skal jo gå til at hjælpe til at gøre tingene gratis og billige og få så mange, der kan få så let adgang til at komme ind i Guds skabelsesproces og blive bevidst i den..." (hør foredraget på hjemmesiden www.det-tredie-testamente.dk)

Men Søren Olsen synes, at det er glimrende at sagen får samlet en formue sammen. Hvordan var det nu med den der alkærlighedsmoral som er sagens kerne? Som den gode Søren mente, at jeg i muddergrøften ville ha godt af at huske på?

Da jeg som sagt omgikkes med Martinus i den periode, da han arbejdede med og traf denne beslutning, så har det ligeledes her været et pligtspørgsmål for mig ikke at svigte ham med hensyn til dette, at hans værk netop er det titlen siger at det er. Nu er situationen den, at eleverne, med mesterens lånte autoritet har udgivet en bog, en samarbejdsstruktur, som de tildeler samme autoritet som var den skrevet af Martinus selv. Det er sikkert sket med de bedste hensigter. Men det duer ikke. For mig er det åbenlyst, at den bliver misbrugt. Men hvad nytter det nu til at klage? Nej, ikke ret meget. Men hvis nogen befinder sig i en muddergrøft så er det eneste konstruktive at hjælpe den ulykkelige "op af lortet", så godt det går.

Jeg vil til sidst minde om nogle meget enkle ting som synes mig glemte, men som måske kan bidrage til et løft opad. Der skulle i følge Martinus intention laves en enkel, kort information til dem som kommer til Martinus Center som helt nye og ukendte med hvad "det hele" her drejer sig om. En ekstern information således. At indholdet her ikke skal handle om at rådet er udvalgt af Gud, at dem der kritiserer må gå, om juridiske spørgsmål, om ikke at lave retssager - vi uddannes jo i at tilgive, om ejendomsret og foretningsaspekter, er jo selvfølgelig. Det er ikke indenfor disse fag de besøgende på Martinus Center søger viden.

Disse mennesker som her møder op længe efter løsnin-
gerne på livsmysteriet. De søger mening og kærlighed i
tilværelsen og livet. Det der i denne eksterne information
må være det helt centrale er vel det livssyn som Det Tredie
Testamentet står for. Det er her alt fokus bør være. Det
er jo dette livssyn som all undervisning har til formål at
underbygge og vise i praksis. Det kan gøres kort. Da Det
Tredie Testamentet videnskabeliggør dette: "Elsk Gud
over alle ting og din næste som dig selv" så er jo den
rigtige tone dermed slået an fra starten af. Denne holdning
er jo alle loves opfyldelse og dermed også opfyldelsen af
Instituttets love... Med en god start er meget vundet.

Alt har sin tid under solen. Åndeligt søgende menne-
sker som kommer til Centret skal ikke involveres i en
masse administrative spørgsmål som ikke har nogen
som helst relevans mht deres besøg på Centret. Hvis
jeg går på restaurant vil jeg spise, helst velsmagende,
mad, i hyggelige omgivelser - ikke blandes in i re-
staurantens interne problemer, personalekonflikter og
anden gnidsel. Jeg vil spise min mad i ro og fred. Helst
i hyggeligt selskab. Den nuværende samarbejdsbog
blander på uheldig vis det interne og eksterne sammen.

Formålet med undervisningen på Martinus Center er jo
at uddanne mennesker, så de bliver selvstændige med
hensyn til forståelsen af Det Evige Verdensbillede såle-
des at de, ligesom jeg selv gjort det, kan tage hjem og
fortsætte arbejdet lokalt på en betryggende måde. Her
på Centret lærer vi nok om det evige, men dermed ikke
sagt at vi her skal blive evighedsstudenter... skolen er
en gennemfartspassage hvor vi bliver forberedt for den
fortsatte rejse.

Målet er at vi sammen skal hjælpes ad med at bringe det
rigtige menneskeriges varmende kærlighedsideal ind i
verden. Centret skal således støtte og kvalitetssikre selv-
stændige aktiviteter rundt om i verden gennem at tilbyde
en grundig uddannelse i Martinus samlede værk. Da jeg
efter mine tre år som ansvarlig for undervisningen fort-
satte rejsen ud i verden (Göteborg) var der en helårsplan,
et kredsløb, som i form af studiemuligheder aktiverede
alt det Martinus forfatterskab omfatter.

Det er naivt at tro at denne subjektivt selekterede citat-
bog kan spille rollen som model for hele verden. Meget
naivt. Læg den nuværende bog på hylden og lær af de
erfaringer som nu er indhøstede. Start med den korte
eksterne information. Det vil lette meget. Det interne skal
jo ske i samme ånd som det der gælder i forholdet til det
eksterne. Det er kun mht rent praktiske forhold, at der er
forskell. Måske kan vi hjælpes ad med at sige farvel til
muddergrøften...

Jeg er godt klar over at det ikke kan undgås at føles som
ubehageligt det jeg nu skriver, da jeg belyser det som
jeg mener peger i retning af løsninger der står i kontrast
til de løsningsforslag som andre indenfor Instituttet har
peget på. Men at noget opleves som ubehageligt betyder
ikke nødvendigvis, at det også er ukærligt. Der er mange
ubehagelige oplysninger i Martinus værk – kødspisnin-
gens konsekvenser, misbrug af narkotiske stoffer, alkohol,
cigaretter osv. – men der er jo en kærlig hensigt med
disse oplysninger, som vi er frie til at forholde os til lige
som vi selv vil.

Gennem studiet af Det Tredie Testamente uddannes vi
til at tolke livets direkte tale og det er med henvisning
til mine erfaringer af denne tale mine synspunkter her
fremføres. At analysere ærligt og oprigtigt er sandheds-
søgning, sandhedsøgning er nødvendigt hvis vi skal forstå
og finde kærligheden. Søg og du skal finde, hedder det
som bekendt.

